

REGINA

SZATHMÁRI ISTVÁN

Kesslernét lánykorában szigorúan nevelték. Az apja módos ember volt. Ménes, föld, cselédek. Nyaranta a családot levitte a tengerre, a gyerekek fürödtek, ő az árnyékos teraszon üldögélt elegáns szabású fehér öltönyében, krémszínű, könnyű kalappal a fején. A feleség, terebélyes asszonyság, Reginát szerette a legjobban, a későbbi Kesslernét, de nem szabadott kimutatnia. Tilos volt. A férje akarta így. A kislány nyafogott, affektált. Szigorú légy vele, így a férfi, ne engedj. Néha, hogy jó példával járjon elől, a fenekére csapott. Úgy mérsékelten, de azért hátrározottan élvezte. Keményítsd meg a szíved, mondogatta annak idején a férfi apja, csak így lehetsz úriember. Megfogadta. Gyakorolta. Most nyár van. Újabb szivarra gyújt a teraszon. Ma este elutazik. A gyorsal. Reginát maga elé parancsolja. Jó legyél, hallgass anyádra. De az asszonyhoz is intézi a szavait. Az lehajtja a fejét. Ő is jó lesz. Mert ő úgy akarja. A férfi ritkán nyúlt a nőhöz. A lovakat szerette és a hosszú, unalmas délutánokat a lugasban. Télen utazgatott. És a szikrázó havat figyelte. A többi gyerekével elnézőbb volt. Maga sem tudta, hogy miért.

Egyik télen szánkózni vitte Reginát. Hideg, csikorgó idő volt. Már feljöttek a csillagok. A bakon ő ült, hátul, mint parányi gömb, a kislány. A lovak közé csapott. És kurjongatott. A lány félni kezdett. Vacogni. Legszívesebben leugrott, legurult volna a rohanó estébe. Az apa megállás nélkül verte a lovakat. A hó, mint valami vakító, fehér hullám csapott az arcába. Apa, éget, mar, kiabálta volna, de tudta, tajtékozó apjához nem érnek el a szavak. A férfi arca zászlópiros lett, vastag bajuszára, szemöldökére ráfagyott a hó. Már ordított, káromkodott. Amikor hátrafordult, Regina már nem volt észnél. A szája habzott. Mit köpkö-

död itt ki nekem a havat, kiáltott rá többször is a férfi, de már ő is látta, több ez, jóval több.

Regina ezt nem tudta elfelejteni. Még Kesslerné korában sem. Éjszaka-ként fel-felriadt arra, hogy fullad, és hogy jön ki a savanyú hab a szájából, ömlik ki a párnára, a pokrócra, már-már az egész szoba fehér, szortyogó masszában úszik. A szánkózás után hetekig az ágyat nyomta. Érzékeny, nagyon érzékeny a kisasszony, mondta az apja ott előtte, így harmadik személyben róla. És ez fáj. Talán jobban, mint az ezer tühegyből álló, hideg hó, mely az arcába csapott, mint a jeges szél fönn a családi szánkón.

Regina hamar érett. Először csak itt-ott domborodott, később már igazi nő lett. És szégyenlős. Rejtegette volna mindazt, amit a természettől kapott. Még az anyja előtt is. Miért vagy olyan sápadt? így az asszony, sokat tanultam, nehéz a levegő, rossz a fény, volt a válasz. Az apa nem értette. A titkolózást. A sugdolózást. Főleg az egy évvel idősebb nővérrel. Az enyém vagy, mondogatta, nekem tartozol. Mivel, apa? kérdezte egyszer Regina, mert azért nem utálta az apját, jobb szíve volt, megértőbb, és még később se, amikor a férfi már-már elviselhetetlenné vált, a lányait molesztálta, zaklatta, és ivott, arra kényszerítve mindenkit, az egész családot, hogy nézzék, hogyan csúszik le az a temérdek bor a torkán, a már felnőttkorban lévő fia lázadni próbált, de felpofozta, és ő hallgatott, égő, lángoló arccal, mivel? rivallt rá a lányra, és szikrákat hányt az amúgy savós szem, majd föl-röhögött, tudom én azt, tudom én azt, és csak úgy rázta a nevetés. Az anya nem szólt. Egész életében hallgatott. Pedig ő akarta, hogy a férfi elvegye. Szaladt utána. Vitatkozott a szüleivel. Napokig nem evett. Így zsarolta ki az esküvőt. A férfi akkor még csendes, hallgatag ember volt. Csak utána, csak utána vált ilyené. Milyenné, tette fel néha a kérdést az asszony, vadállat, igen, ő vadállat. Maga is meglepődött ezen. A bátorságán. De hangosan ki nem mondta volna. Félt, mint valami babonás. És persze attól is, hogy a férfi kihallgatja, megbosszulja. Megtorolja.

Regina a 16. születésnapján egy fiúval sétált az utcán. Az apja épp szembe jött velük. Megállt. Bevárta őket. A nyúlánk, pattanásos fiút egy intéssel elzavarta. A lány égett. És forrt benne a düh. Haza! Egy-kettő! ordított az apa. Megragadta a karját, majd lökdödni kezdte. Fursán néztek rájuk. Ha most nem gyűlölöm meg őt, akkor soha, gondolta Regina. De nem tudta. Egészen nem. Otthon az apa rádobta a sezlontra. Mit csinált! ordította, mit! ki? apa, ki? az a mamlasz, az a suhanc, az a gazember, vele ülök a padban, elég, tajtékozott a férfi, elég, vetközz, parancsolta, hogy lássam, hogy lássam a nyomokat, gyerünk, üvöltötte, mire vársz.

Regina ekkor már tudta, hogy elmegy innen. Azt ugyan még nem, hogy hogyan, miképpen, de világossá vált, maradás nincsen.

Az egyik barátnőjétől kapta az újságot, amelyben a hirdetés volt. Kiment az udvarra. Majd még tovább. Oda, ahol a szőlő kezdődött. Az apja nemrég vette meg a mellettük fekvő területet. Ősz volt. Rozsdamarta, rőt szőlőlevelek lebegtek a szélben. És mindenütt a homok szaga. A távolban fekete madárraj, mint valami sötétet libbenő zászló. Leült a kispadra, kike-reste az őt érintő sorokat. Lányok kellene. Táncolni. Keletre. Egy szőke, hosszú hajú nő nevetett rá a szöveg melletti képről. Regina nézte a szabályos arcot, a szemet, a fehér fogakat. Furcsa érzések motoszkáltak benne. Szeretett volna nevetni, sírni, örülni. Újból érezte a homok szagát. Sötétedett. Messziről kurjongatásokat hozott a szél.

Regina ment. Itt hagyott mindent. A magába roskadt anyát, a hűledező, vicsorgó apát, a lángoló arcú fivért, a menyasszony nővért. Ment, és senki se tarthatta vissza. Hiába jött az apa a rendőrökkel. Késő volt. Már mindenre az. És úgy gondolt vissza rájuk, mint egy szép, harmonikus családra. Csak nem mindig sikerült neki. Pedig fontos volt számára ez a kép. Sokszor elővette. És nézegette lelki szemeivel.

Levitték a híres kikötőbe. Útlevelet kapott. Hajóra szálltak. Olyan kedvesen bántak vele. Semmit sem kellett csinálnia. Minden készen várta. Már ismerte a tengert. Mégis furcsa volt. Ő n á l l ó a n állni a korlátnál, és nézni a hullámokat. A sirályok hófehér testét. És néha a delfineket is. Táncolni tanították a fedélzeten. A többi lánnyal együtt. Fiatalok voltak, kövérek, soványak, szépek és kevésbé azok. De mind nevetett, viháncolt. Habár ez a könnyedség erőltetettnek tűnt Reginának, ez a lebegés, és így is volt, mert azért vallottak egymásnak a kajütökben, mindegyikük menekül valami elől, egyesek úgy szöktek, vagy szöktették őket, de most itt vannak, és azért sejtették, mi vár rájuk. Valóban így volt? Sejtette Regina is, de azt nem, és a többiek sem, ami tényleg csak az övék lesz majd ott.

A hajukat szőkére festették. Szinte vakított a fejük. Lenge ruhákba öltöztették őket. Különös. Persze, hogy az. Regina félni kezdett. Ugyan mitől, ugratták a többiek. Én még szűz vagyok, nyöszörögte. Nem sokáig, röhögték felé.

Hajnaltól érkeztek a kikötőbe. Pára, bűz és mocskok. Sárga szemű arabusok bámulták a szokatlan társaságot. Regina tudta, egyhamar nem térhet vissza. De hát nem ezért jött. Mégis jól esett elővenni a képet, és bámulni rá. Hamis ez is, hamis, mint minden, a szomj, a kék, az éhség, a szeretet, állapította meg jóval később, de akkor már nem volt mit levonna belőle.

Szétválasztották őket. Három lánnyal egy teraszos szobába került. Majdnem szembe a minarettel. És egyedül sehova se mehettek. Enniük kellett. Sokat. Érezni kezdték a bezártságot. Az áporodott, fülledt együttlétet. A falak örökös tompaságát, a piszkos ablak már-már elviselhetetlen csendjét. A lányok aludtak vagy mostak. Regina nem tudott mit csinálni. Alkonyatkor kiment a tetőre. Nézte a hatalmas város gőzölgő testét. A lapos épületeket, a szűk utcácskákat, a túlkölő, fekete limuzinokat, a nyüzsgő embe-
reket, a piacot, a bazárt, a csatangoló állatokat. Talán érezte, talán nem, övé lesz minden. Akárhogyan is volt, félt és remegett.

És csak vártak, szinte már időtlen idők óta.

Majd eljöttek értük. Egy piszkos, de hát itt minden az, mondogatta Regina, csak úgy magának, mulatóba vitték őket. A padló fűrészpórral volt beszórva, a pódiumon egy roncs zongora állt, a plafonhoz szerelve óriási ventilátor szelte a levegőt a terem közepén. Vékony, papucsos fiúk szaladgáltak le-föl, meghatározhatatlan színű ruhában, kezükben tálca, rajta csészék, poharak. Egy görnyedt hátú, kopasz férfi lépett a zongorához. Hurkujait megfuttatta a billentyűkön. Nyögni kezdett a hangszer, majd rázkódni, és valami dallam is kisodródott onnan, vagy inkább sziszegésféle. Nargilékat vittek az apró asztalokhoz, és megjelentek a lenge ruhás lányok, azon a csikorgó, szeméttel teli emelvényen, és kezdődött a tánc, a műsor. Regina nézte, és a három lány is, és magukat látták már ott fenn, saját kezüket, lábukat, mellüket, majd később a meztelen hasat, az ágyéket, igen, hisz tudták, de mégis különös, különös volt.

Regina már nem szégyenlős, így győzögette magát, Regina szabad, és azt csinál, amit akar. Remegő lábakkal lépett a pódiumra, a szíve kalapált, mégis jó volt, megállta a helyét. Megtapsolták, füttyültek is hozzá, másnap, harmadnap már ismerték, tudták, hogy ki. És persze, hogy le kellett feküdnie azokkal a potrohos, olajos szemű alakokkal, virágot kapott meg kölnivizet, csak úgy szuszogtak rajta, némelyiküknek még a nyála is kifröccsent a nagy igyekezetben. Pénzt a gazdától kapott. Nem sokat, de félre is tehetett belőle.

Új lányok érkeztek. Beszélgettek. Hülyültek. Új férfiak érintették a testét. Regina kezdett szórakozott lenni. Nehezen jutottak el hozzá a dolgok. Kéreg nőtt rajtam, valami páncél. Olyan semmis vízben leledzett. És már majdnem minden mindegy volt. A kelés, a tánc, a csevely, a hasak, az ágyék dörgölődzése. Már sétálhatott egyedül is az utcán, a sötét sikátorokban, a lármás, forrongó tömegben, de mintha valami vízfüggöny mögül nézne mindent. Itt van, de mégis oly messze, messze.

A német tengerész megdőbbent, amikor látta. A szemei, a szemei egészen fehérek. A teste kigömbölyödött. Már hurkák is rezegtek a ha-

sán. Ez kellett. Ez muszáj volt. Arany fülbevalókat hordott, gyöngyökkel kirakott karpereceket. A bokáját ezüstpánt ékesítette. Regina ragyogott, fénylett a bűdös, férfiakkal teli lukban. És lassan, nagyon lassan indult el benne a szomorúság. De még nem definiált semmit. Ehhez évekre volt szüksége.

A matróz nagyon berúgott, amikor ott táncolt előtte. Másnap már mennie kellett. Egy év múlva tért vissza. Első útja a lebuja vezetett. Regina szeme újból megdöbbenetette. De már nem annyira. És újból ivott. Félig részegen lépett a lányhoz. De a lány csak arabokkal feküdt le. Ez a szabály. Így szabad. A tetovált karú és mellű férfi nem ismerte a lehetetlent. Húsz éve hajózott a nyílt tengeren. Fogai rozsdavörösek voltak, arca cserzett, akár valami dörzspapír. A távoli kikötők kocsmáinak ismerője, az ízek, szagok, lábak és ágyékok kedvelője szerelmes lett. Kegyetlenül. Pedig nem is ismerte ezt az érzést. És mégis, most biztos volt benne, mint erős testében, hogy ez az. És Regina mégse engedte őt magához. A matróz máskor ölt, verekedett volna. Most úgy ment vissza az asztalához, mint egy beteg állat. De nem adta fel. Nem Reginára volt mérges. Az arabot kell elintéznie. Regina egy hét múlva már a tengerész szállás tenyerében ringott. Mit tehetett?

A matróz nevetett. Ezek a fölszakadó, kifakadó hangok Reginát halálra rémisztették. Tiszta percei lettek. És mély, vérző sebek, ott belül.

Ha eszébe jutott az otthon, nem tudta, mire is gondoljon. Mintha nem is létezett volna. És igaza is volt. Mikor évekkal később hazament, egy üres, idegen házat látott. A család elköltözött. A szívéből is. Végérvényesen.

Pedig mennyit sírt az anyja. Felejtsd el, így az apa, megérdemli, igen. A testvérei mentek el előbb. Majd utánuk a szülők.

A szőlőt mesélem el neked, mondta a tengerésznek. A tőkék, a fák, a homok illatát. És az csak hallgatta boldogan. Kátrányszínű ujjai nyugodtak voltak. Majd újból hajóra szállt. És évek múltak el. Regina maradt. Az arabok is. A szoba is. A hely is. A zenész is. A tengerész, akit Kesslernek hívtak, nem felejtette el a lányt, aki már e g é s z e n aszszony lett. Már-már mamának szólították az újonnan odakerült lányok. És táncolt, rázta magát, a mind jobban megkapaszkodó hájat, mert ez kellett, így kellett, tudta, világos volt. A matróz, ha bírt, visszatért. Ajándékokat hozott, selymet, brokátot, aranyat. Az idő rajta is vándorolt. Az arca összeugrott, csak csont és bőr, és semmi, semmi hús. Ópiumról mesélt, távoli eksztázisokról.

És akkor elvette Reginát. Megünnepelték. Ott voltak a matróztársai is. Regina szívott a pipából. Már semmi se lepte meg. Utána táncolt,

ahogy szokott. Rázta az aranytallérokkal díszített hasát, hatalmas kebleit, szemérme vörösen nyílt az örjögő vendégsereg előtt.

A férfi, aki most már a férje volt, nem sokra rá, ágnak esett. Valami titokzatos kór támadta meg, döntötte le, mint valami bokszolót. Alig evett, lélegzett, majd meghalt. Ott temették el. Abban a városban, amelyet Regina már annyira ismert, és annyi mindent kívánhatott tőle. De most nem. Fáradt volt. Hazamegyek, mondta, már nem bánthatnak engem. Egy hét múlva otthon volt. Persze, hogy föltűnést keltett furcsa ruháival, hajával. De megszokták itt is. Mi más tehetek. Megvette a szőlőt. A családi ház már másé volt. Itt építkezett. Szerényen, mértékkel, és ha tűzött a nap, meghempergett a szőke homokban, vagy kiült a kút kávjára, és nézte önmagát, remegő, szőke haját, kövér karjait a lenti víz tükrében, és mind többször és többször érezte a vágyat, hogy lebukjék a mohás falak mentén, örökre, úgy, hogy azért legyen ideje megtapintani az avított téglák nyugtató hűvösét. De jött az ősz, majd a tél, a víz megbőrösödött, nem volt már mit nézni és miért.

A környék magányosai lassan odaszoktak. Regina csapra verte a hordót. Ha elfogyott a gyöngyöző, homoki bor, a szomszédoktól vett. Nyáron a teraszon ültek vagy a huzatos szobában, télen a jól fűtött nappaliban az ódon bútorok közt, melyeket a ház asszonya egyenként vásárolt meg, még a szülei székeiből is sikerült egy párat megszereznie. Itták a bort, és beszélgettek. Regina fehér szemével ült a főhelyen, ahonnan mindent látni lehetett. De ő semmit sem látott. Halvány zúgás vette körül, és valami nejlonszerű függöny, mondogatta néha, csak úgy magának. Azonban fel-felrázták, mert kellett a bor, vagy a tuskó a tűzre, volt, hogy vacsorát is adott, és még mosolygott is hozzá. De ha már elfogyott minden, és künn csak a sötét honolt, szemei lángra kaptak. A korhelyek tudták, mi következik. Regina a komódhoz ment. Kihúzta az újságpapírossal bélelt fiókokat, és a megbarnult, csipkés szegélyű fényképeket az asztalra dobta. És utána csak állt a szekrény előtt. A férfiak egymás kezéből kapták ki a képeket. Az arcuk éveket fiatalodott. Mindig így történt. Látták Regina fiatal derekát, erős bokáit, az átlátszó bugyogót. Az arabok sóvárgó tekintetét. Ezt akarjuk! Igen. Regina megoldotta a kötényt, félretolta a padot, egy pillantást vetett a pattogó tűzre vagy a nyitott ablakra, de úgy, hogy nem azt látta, hanem a távoli ország lebuját, hallotta a zavaros, szortyogós zenét, a lármát, és vetközni kezdett, lassan, komótosan. A citromsárga fényben előkerült a comb, a remegő has, a fonnyadt, de még így is hatalmas emlő, a bokros, szétfutó szemérem, és Regina úgy nyúlt el a keleti, mintás szőnyegen, hogy csak nagyon finoman rázta a visszafojtott zokogás.